

030 Rutines de vidre

Ella. A les nits dibuixava cercles de sucre amb llapis transparent. Cercles buits, cercles opacs, i pluges invisibles de dolç i àcid. El fred plorava entre badalls d'insomni i assossecs envidriats. A ella li agradava dibuixar amb miralls, resseguir núvols de seda i plata, bufar estrelles daurades irepassar amb color d'argent que es perdia rere el darrer alè de la matinada. I dibuixava i volava entre esquemes confusos. I volava entre la il·lògica, entre línies d'absurd que lliscaven en crits de crepuscle. Agulles il·lusòries que tocaven la gelor del matí.

Ell s'aixecava entre llençols mandrosos i perfum de rosada. Ulls clucs que temptaven entre silencis estridents i incendis de llums. Rutines diürnes que saluden entre lassitud. Ell pintava. Pintava de color de llum i de llimona rere un fons mar. Pintava lucidesa, prudència i naturalitat. Un petit món de perfecció simètrica, de lògica punyent, de claredat palpable.

Ell pintava tot el que ella dibuixava. Pintava amb groc, llum i albada. Empastifava el cel amb pintures de glaç, pintures de color blanc, safir i marí, amb detalls daurats. Després escampava cristalls de matís carmesí, turquesa i violeta. Embrutava la translucidesa amb gotetes de pluja rosa i granís de núvol. De vegades, fins i tot l'incendiava de verd i l'ofegava de pètals d'anís. Trobava l'harmonia en l'alienació de color impossibles, de metàfores absurdes carregades de malenconia.

Quan estava a punt d'enllestir el quadre, però, la quimera d'agulles transparents tocava la foscor del vespre. I el tapís etern desapareixia entre crits silenciosos. Emmascarat per l'opacitat del fals mirall, perdia els bocins de pintura eclèctica. L'art desfet en vapor de vidre entelat.

I ella tornava per transparentar les aquarel·les de seda, per esborrar el mosaic de cristalls de flor. Bufava i bufava per trencar el reflex d'ardor acolorida que s'escampava rere sospirs d'il·lusió. I dibuixava, i dibuixava imatges de fred, de gel mesquí, d'opacitat translúcida, de negre. I Reia, reia escampant pols de somni, pols d'estrella que rodava en estels descalços. I continuava rient quan resseguia astres de vent, els resseguia formant constel·lacions d'enuig. I ella tornava. I tornava en forma de vapor trencat, de vapor etern, de vapor adormit. Tornava per encegar el cel de cristall de nit.

Era la rutina de l'absurd. Ell i ella, ella i ell. Mai coincidien. Eren línies paral·leles, esquemes severs d'una analogia distintament similar. Posseïen una afinitat hialina, reflectida en firmaments de color blau. Actuacions bessones, horaris sistemàtics, insomni omnipresent. La seva semblança era la raó de la seva divergència. Eren perfectament imperfectes; indistintament distints.

I un dia el cel va caure en mil bocins de pluja de pols, de cercles opacs, de terra d'espurna. I un dia el cel va trencar en invisibilitat opaca, en sentiments d'acidesa. I ell pintava de blau, de llum, de virginitat, de dia. I ell acariciava pinzells d'escuma salada i mel dolça quan ella aparegué. Ella. I ella aparegué dansant, dansant crema de mat, baf d'incendi nocturn, corrents de negra nit.

Lluita, combat de natura violenta enterbolida en remolins de serenitat. Hostilitat de dissimilituds similars. Conflicte de colors, de blau i negre. Conflicte de pell, de foc i gel. Conflicte de naturalesa, de dia i nit. Conflicte. Batalles entelades de dolça amargor que dibuixava i pintava, que dissenyava i esborrava, que queia en l'absurd de la guerra de cels. I s'apropaven i s'allunyaven i s'atreïen i es repel·lien.

Ell i ella, ella i ell. I ella dibuixava el que ell pintava, i ell pintava el que ella dibuixava. I ella encara s'imposava entre sensibilitat aparent i amor impropri. L'amor dolorós de la natura que plora. Transparència de sentiments. Atracció infinita que trenca en anhels d'irracionalitat. El bressol d'ella era el balanceig d'ell. Acostament. El balanceig d'ell era el bressol d'ella. Atansament. Il·lusions quimèriques d'obscura claredat. Cel tenyit de color d'amarg.

I ell encara insistia. I ella encara s'imposava entre la rutina de l'absurd, entre rutines de vidre. I ella era naturalesa salvatge, que l'eludia. I ella era ferotge, era lliure. Ella era fortalesa; fortalesa emergida de negra nit, de pretèrit d'escriptura, de sensibilitat, de rostre pàl·lid i de fertilitat, d'existència.

I ella, subjecte.

Ell i ella, inclinació.

Dia i nit, eclipsi.

Sol i lluna.

Ella, lluna.

Amélie